

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΡΤΙΝΙΔΗΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Του κ. Α. Δ. ΠΕΡΔΙΚΗ

Το περσινό καλοκαίρι, με τις φασαρίες για τα διαπορίδια, σε κάποιο μαγαζί, μιλώντας με φίλη, καλή συμπολίτισσα μου είπτε:

—Δε βαρύνεται Αντρέα, στο Γαλαξειδί πάντα είχαμε καράβια, άσπασα κι' ως κάρθοντα.
Δεν θα μπλέξω τώρα εδώ μ' αυτό το θέμα, που πολύ ακάθαρτο φάνηκε στην εξέλιξή του, ούτε θα σχολιάσω την άποψή της καλής νοικοκυράς. Ας αφήσουμε το ζήτημα στους αρμόδιους φορείς, την Κοινωνική Αρχή, το Σύνδεσμο, τους άλλους τοπικούς Συλλόγους. Εμείς, για τώρα τουλάχιστον, πεζογραφούμε γράφουμε, μ' αυτά σκαλίζουμε τις αναμνήσεις μας, τη νοσταλγία για μια χαμένη δίχα επιστροφή, αληθινή, στον τόπο μας ζωή...

Έτσι, η παροιμία που φράση επάνω είχαμε καράβια» κι αν είναι στην ουσία και στη σύνθεσή της με τ' αραγμένα σήμερα διαπορίδια πολύ άσχημη, δεν παύει να μιλάει με μια πονεμένη κραυγή. Και επειδή έτσι περίπου την ερμήνευσα, έγινε αφορμή για μένα, τι άλλο; να θυμηθώ...

Πάντα λοιπόν είχαμε καράβια. Εμείς βέβαια δεν προλάβαμε τις δόξες, τις δέλταμους μόνο στα καράβια της πιασμένης. Προσωπικά πρόσφατα, πολύ μικρός, το τελευταίο δόξερ του πατέρα μου, πέντε — έξι άλλα καΐκια κι' εκείνα, που μαζί τους έβγαζαν σχεδόν όλη την παιδική ηλικία: το όμορφο σκαρί των Αφών Ηλιοκατόντου και το παλαιό καΐκι του Αλυσσάει Χαλιδάει (που έμεινε και τελευταίος μάστιγας όλου του Γαλαξειδιτικού στόλου). Και πέρα απ' αυτά όμως, τα τρία διαπορίδια, τα φουσκέκια: η ΣΜΗΝΗΝ, ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ή ΤΕΤΗ.

Πρόκειται ακόμα πενήντι έξι χρόνων, το «ρίξιμο» στο τελευταίο καρνάγιο (αντίκρυ μας) κάποιο καΐκιού, δεν θυμάμαι ποιανού ήταν. Και βλέπω να να ήταν χτες ακόμα τον εαυτό μου, μ' ένα ποσόρμιο παιδί, να τρέχουμε στο κατάρτωμα από την πλώρη μέχρι την πρύμη κι' αντίθετα, ως που να πάρε το καράβι κίνηση πάνω στο σκαρί προς τη θάλασσα. Κι' όπως κινήθηκε, ενώ εμείς φωνάζουμε «καλορίζικο» «καλορίζικο» και γλύστρισε στο νερό με καλοζυγισμένη πορεία, πόση χαρά και τι ξεφάντωμα... Μια παράξενη αίσθηση που δεν την ξαναγνώρισα πια σ' όλη μου τη ζωή.

Τα Φουσκέκια και το Λιακοπουλέικο, ήταν λοιπόν η συντροφιά μου εκείνα τα χρόνια, λίγο ανοιχτά απ' το σπίτι μας αραγμένα.

Αραά ταξίδευαν (ήταν και τότε εποχή των πεσμένων εργασιών στη θάλασσα).

Έτσι, τα ένιωθα αναπόσπαστο κομμάτι του χώρου όπου μεγαλώνω, είκονα με διάρκειας, αλλά όχι στατική, όπως τα στίγματα, η πλατεία, το φανάρι, τα δέντρα. Ήταν εικόνα ζωντανή, με άλλα-

γές όπως τις πρόσταζε η κίνηση της θάλασσας.

Το χειμώνα, πίο πολύ έβλεπα την πρύμη τους, καθώς μόνιμα σχεδόν είχαν πλώρη στο δορυά. Ήταν τότε που πλησίαζαν πιο πολύ στη θέρια, στο παραθύρι μου. Και θυμάμαι κάποια πρωίνα με χιονιά, που κράταγε μέρες και νύχτες, ξύπναγα κι' έτρεχα σε κάποια γρύλια του παραθύρου να δω τα διαπορίδια. Είχα φόβο, μην και τα παρασύρει η άγρια φουρτούνα προς τη στεριά... Μα εκείνα ήταν εκεί, μπρος στα μάτια μου, ασφαλισμένα στις διπλές τους άγκυρες.

Με το Μαστρο, ορθοπλάριζαν κατά το Χηρόλασκα κι ήταν η εικόνα μου πληρέστερη, γιατί τ' απολάμβαναν πλάγως και μπορούσαν να εξετάσω όλες τους τις λεπτομέρειες.

Με σορακάδα ή άστρια, χαϊρόμωνα την πλώρη τους κι' ήταν να μου μιλούσαν.

Η πλώρη των καραβιών έχει κάτι το ζωντανό, πάντοτε την παρόμοιαζε με πρόσωπο.

Όταν κάποτε ήταν να φύγουν, συχνά ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, πολύ αρραί η ΤΕΤΗ (δεν θυμάμαι την Ι-ΣΜΗΝΗ να φύγει), την προσετοιμασία της, την έπιαναν μια - δυο μέρες πριν. Έβλεπα βάρκα ή βάρκες διπλωμένες, άνθρωποι πάνω στο διαπορίδι πηγαίνονταν και απ' την προπαραμονή ζωντάνευε το φουγάρο, μαύρος καπνός απ' το κάπνιο του κάρβουνου έβγαζε (ζεσταίναν μηχανές) και σκόρπιζε στην ολόκληρη ατμόσφαιρά μας. Οι καβένες με τις άγκυρες μαζεύονταν σε κάποια κλειδιά, η μια άγκυρα σηκώνονταν από την παραμιά... Και το ξημέρωμα (φθινόπωρο συνήθως) το διαπορίδι είχε φύγει, η μια θέση ήταν άδεια...

Θα πρόσμενα, μπορεί και μήνες τον χειρισμό. Αυτές τις μήνες μούφερε πίσω η φράση της αγαπητής της, ζωγραφικά, κατά κύριο λόγο, και γλυπτικά, που βρίσκονταν στην Πινακοθήκη, το αξιόλογο απόκτημα του Ιερού Καθιδρύματος, στα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για πραγματικούς θησαυρούς, που αντιπροσωπεύουν έργα κλασσικής Τέχνης των νεότερων χρόνων και της σύγχρονης εποχής: ελληνικά και ξένα, άλλα πρωτότυπα, άλλα αντιγράφα, που το κάλλος τους κρατεί θαμνωμένο και εκστατικό το μάτι του επισκέπτη.

Έτσι, έχουμε τώρα, εδώ και ένα δεύτερο προσκύνημα, σε άλλους δωμάτιους, ανθρώπινους ταύτους, καθιερωμένους από διαφορετικές θεότητες: το Πνεύμα και την Τέχνη... Βέβαια, η ίδια εντύπωση, από τα κατά μέρος έργα δεν ισχύει όλων τους επισκεπτες. Γιατί ο καθένας προσαναπολάζεται και τοποθετείται ανάλογα με το προσωπικό αισθητικό του κριτήριο, την ψυχική και πνευματική του προδιάθεση, τις αισθητικές του τάσεις. Με τις επιφωσκέσεις αυτές γράφονται τα παρακάτω, σχετικά με προσωπική εντύπωση, όπως τη διαφύλαξε η μνήμη, από ένα γρήγορο πέρασμα απ' το Καθιδρύμα του Ευαγγελισμού, εδώ και λίγα χρόνια.

Το κάθε έργο —και μιλούμε για ζωγραφικά— έχει την προσωπικότητά του. Και μέσα στο μεγάλο πλήθος τους το καθένα έχει, αναμφισβήτητα, την ιδιαιτερότητά του. Αξία, προσδιορισμένη το ίδιο απ' την οξεία παρατήρηση, τη λεπτή αντίληψη, τη γνώση, την ευαισθησία και την πνευματική καλλιέργεια του συλλέκτη και δωρητή του ανεκτίμητου θησαυρού. Αλλά, είπαμε, ο κάθε επισκέπτης έχει τα δικά του ενδιαφέροντα...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Κάθισα στη βεράντα του διαμερίσματος που μένουμε.

Το νέφος υπάρχει έντονο σε άλλες συνοικίες. Όχι ότι δεν είναι διάχυτο σ' όλο το λεκανοπέδιο της Αττικής, αλλά δεν είναι τόσο αντιληπτό στην περιοχή που κατοικούμε.

Δελιινό Σειπτεμβριόφιλο, που οι ριπές απ' το δορυφωράκι μας κάνουν ν' αντιληφθούμε ότι μπήκαμε στο φθινόπωρο. Όμως δεν είναι μόνο αυτό.

Απέναντί στον ακάλυπτο χώρο της πολυκατοικίας είναι φυτεμένες λεύκες και άλλα δέντρα. Τα περισσότερα, όμως, λεύκες. Και τα φύλλα τους τα ασημικά κοινούνται στο φύσημα του αέρα και δημιουργούν ένα θρόισμα υπέροχο σαν μια μουσική στ' αυτή. Τα φύλλα που έχουν απομείνει στα δένδρα, γιατί

παρατηρώ στο έδαφος πεσμένα και άλλα φύλλα κτηνισμένα. Είναι και ακακίες. Κι' αυτές ρίχνουν τα φύλλα τους. Κάπως μελοχολική αυτή η εικόνα, αλλά εμένα πάντοτε με ευχαριστούσε και με ευχαριστεί το φθινόπωρο γιατί μετριάξει τις ζέστες του καλοκαιριού. Και τώρα ευχαριστιόμουν που με δρόσιζε το αεράκι.

Βαφικά και απότομα η σκέψη μου πέταξε στη μικρή κι' ωραία πατρίδα μου.

Έχει κι' εκεί λίγες λεύκες απέναντί από την πλατεία Ηρώων που βροίζουν όλο το καλοκαίρι ευχαρίστητα τα φύλλα τους τα ασημικά. Και ρίχνουν αυτή την εποχή τα φύλλα τους. Επίσης οι ακακίες μου θυμίζουν την ακακία που βρίσκεται έξω από το Καφενείο του Γιώργου Ια-

Συνέχεια στη σελ. 4

Μετά 14 χρόνια

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Όπως οι άνθρωποι έτσι και πνευματικά τους έργα έχουν όχι μόνο τη μοίρα τους, αλλά και τις αξιώσεις τους. Το παρακάτω κείμενο δημοσιεύτηκε στο «ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ» τον Ιούλιο του 1969. Αλλά δεν είχε... τύχη. Όχι πια ο κλασσικός «δαίμονας του τυπογραφείου», ένας και μόνος, αλλά «λεγεών» ολόκληρη, κατά την ευαγγελική ρήση φαίνεται να έβαλε την ουρά της στην εκτύπωση του και βγήκε κάτι που δε διαβάζεται και, σε κάθε περίπτωση, δημιουργούσε απορίες, με τις παραμορφωμένες λέξεις του για την έννοιά τους. Τόσα χρόνια, λοιπόν, ζητούσε, δικάω, μια αποκατάσταση, για να πάρει την αληθινή μορφή του. Του την οφείλαμε και του την αποδίνουμε τώρα, που ήρθε η ώρα, μετά 14 χρόνια αναμονής, ανεξάρτητα από το ποιός το έγραψε, για λόγους ίσης μεταχειρίσεως με τα άλλα κείμενα που δημοσιεύονται στην εφημερίδα μας.

Στην πρώτη δημοσίευσή του, για εθνικούς λόγους, το χειρόγραφο δεν είχε, απ' την αρχή, τίτλο, και είδε το φως κάτω από τις λέξεις:

ΑΝΘΗ ΕΓΓΛΑΒΙΑΣ. Του δίγουμε τώρα τον τίτλο που του ταυριάζει και παρακαλούμε όποιος από τους αγνώστους μας διατηρεί «φειρά» τις εφημερίδες μας, να συγκρίνει τις δυο μορφές του ίδιου κειμένου, για να δει πόσο η τωρινή αναδημοσίευσή του είναι δικαιολογημένη.

Το κείμενο:

«ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Στα μεταπολεμικά χρόνια ο προσκυνητής της Μεγαλόχαρης της Τήνου κοντά στην ψυχική ανάταση που πηγαίνει απ' τη θεοσκευτική ευλάβεια, αυτή που οδηγεί ως εκεί τα θημάτια του και που αισθάνεται όταν θρεθεί στον ιερό της χώρο, δοκιμάζει και μια έντονη πνευματική αγαλλίαση, που έχει σαν πηγή την ανθρώπινη δημιουργία. Το δεύτερο συνείδηση οφείλεται στην επαφή με έργα υψηλής τέχνης, ζωγραφικά, κατά κύριο λόγο, και γλυπτικά, που βρίσκονταν στην Πινακοθήκη, το αξιόλογο απόκτημα του Ιερού Καθιδρύματος, στα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για πραγματικούς θησαυρούς, που αντιπροσωπεύουν έργα κλασσικής Τέχνης των νεότερων χρόνων και της σύγχρονης εποχής: ελληνικά και ξένα, άλλα πρωτότυπα, άλλα αντιγράφα, που το κάλλος τους κρατεί θαμνωμένο και εκστατικό το μάτι του επισκέπτη.

Έτσι, έχουμε τώρα, εδώ και ένα δεύτερο προσκύνημα, σε άλλους δωμάτιους, ανθρώπινους ταύτους, καθιερωμένους από διαφορετικές θεότητες: το Πνεύμα και την Τέχνη... Βέβαια, η ίδια εντύπωση, από τα κατά μέρος έργα δεν ισχύει όλων τους επισκεπτες. Γιατί ο καθένας προσαναπολάζεται και τοποθετείται ανάλογα με το προσωπικό αισθητικό του κριτήριο, την ψυχική και πνευματική του προδιάθεση, τις αισθητικές του τάσεις. Με τις επιφωσκέσεις αυτές γράφονται τα παρακάτω, σχετικά με προσωπική εντύπωση, όπως τη διαφύλαξε η μνήμη, από ένα γρήγορο πέρασμα απ' το Καθιδρύμα του Ευαγγελισμού, εδώ και λίγα χρόνια.

Το κάθε έργο —και μιλούμε για ζωγραφικά— έχει την προσωπικότητά του. Και μέσα στο μεγάλο πλήθος τους το καθένα έχει, αναμφισβήτητα, την ιδιαιτερότητά του. Αξία, προσδιορισμένη το ίδιο απ' την οξεία παρατήρηση, τη λεπτή αντίληψη, τη γνώση, την ευαισθησία και την πνευματική καλλιέργεια του συλλέκτη και δωρητή του ανεκτίμητου θησαυρού. Αλλά, είπαμε, ο κάθε επισκέπτης έχει τα δικά του ενδιαφέροντα...

Προσωπικά, μου λιγώρο πέρασμα μου, το μάτι μου κράτησε ο «ΕΛΛΗΚΟΝΟΣ». Είναι πίνακας της «Επτανησιακής Σχολής», εμπνευσμένος, όπως φαίνεται, απ' την ιμυολογία των πρώτων χριστιανικών αιώνων (Ολέθριος σπείρα θεοσυγνώ... ως άδικον είλκον του

κτίστην των απάντων», «Νόμον αγνοούντες... ως πρόδοτον είλκον σε τον πάντων Δεσπότην, αδικώς σφαγιάσαι...»). Παρουσιάζει το Χριστό, με τα χέρια εμπρός, δέσνια στους καρπούς και σταυρωμένα, καταλυτικό στη θεία ταπεινωσύνή του. Στο περίλυπο και ουλ λογιζόμενο πρόσωπό του, γεμάτο παρὰπονο αποτυπώνονται: ζωνηρά η εγκαρτέρηση και η πίκρα, αδελφαιμένες, όπως τις απέδωκε ο μεταβυζαντινός χρονιήρας, φανερά όμως επηρεασμένος απ' την απλότητα και την ημερόδα της δυτικής τεχνολογίας, της μετά τη θρησκευτική Μεταρρύθμιση περιόδου.

Ένας άλλος πίνακας, με το όνομα «ο επίσκοπος Αργυρόπουλος», αν δεν κάνω κάποιο λάθος στον τίτλο τραβάει, το ίδιο ζωνηρά, την προσοχή του επισκέπτη. Έργο της ίδιας Επτανησιακής Σχολής δείχνει το δεσπότη, όχι πολύ μεγαλύτερης ηλικίας, με τη μαύρη καλύπτρα του, μέσα στο χρυσόφαινο μανδύα του, σαν μια χαρακτηριστική εκκλησιαστική φυσιογνωμία. Το λιπώσαρκο πρόσωπό του πλησιώνεται από ασπρόφαιοθα γένια, ενώ τ' ανοιχτόχρωμα μάτια του που απενίζουν μακριά ακοντίζουν ένα υγρό και αλύγιστο βλέμμα.

Συνολικά, έχουμε μπροστά μας ένα από κείνους τους σκληρούς δογματικούς της ανατολικής ορθόδοξίας, τους «εν διαρκεί εγρηγόρσει» ποιμένες, αποδομένους με τόση δύναμη και ζωντάνια, ώστε να εμπνέει στον παρατηρητή αισθήματα σεβασμού και αναφοράς και θαύματος...

Ένας άλλος πίνακας, «προσωπογραφία» του, σύγχρονου, δικού μας Δούκα, δείχνει μιά νέα κυρία, που σε γοητεύει το κάλλος της. Λεπταίστητη η γραμμή, ωραίος ο φωτισμός και η λεπτομέρεια ακολυμένη ως και πέραν από τα πιθανά όρια της ανθρώπινης προσπάθειας, προδίδει καλλιτεχνική ακριβήσας και δύναμη που καταγγέλει να αναμνηστίσουν τον παρατηρητή, με το αξιο επίτευμά τους!

Μα εκεί που κορφώνεται κυριολεκτικά, είναι μπρος σε μια «Μαγδαληνή». Έργο του Καραβέζου (1494 — 1534), καί, όπως λέγεται, το τελευταίο έργο της καλλιτεχνικής ωριμότητας στη σύντομη ζωή του μεγάλου τέκνου της Πάρμας. Ο πίνακας δείχνει, σε φυσικό μέγεθος, τη μεγάλη ιέρεια που ξεκίνησε απ' τη λατρεία της χαράς της ζωής, για ν' αφοσιωθεί, τέλος, στο Ιδανικό και στον Πόνο, θυθισμένη, όπως πάντα, στη σκέψη και την περισυλλογή. Όχι όμως, μπροστά στην κλασσική νεκροκεφαλή και στο ανοιχτό βιβλίο, αλλά — η πρωτοτυπία της καλλιτεχνικής έμπνευσης — να κρατά ένα σπέρμα-ν αν εσκαθών» όπου είναι συγκεντρωμένη οτατική και ασάλευτη η ματιά της. Είναι πια φανερό, πως εδώ ο τεχνίτης έχει δώσει τον καλύτερο εαυτό του. Οι ιστορικοί της Τέχνης μιλώντας γι' αυτόν μας πληροφορούν ότι ερμήνευσε τους θρύλους του Χριστιανισμού, καθώς και τους μύθους της αρχαϊότητας, με την αγάπη «του θαμνέντος φωτός, των απολών σχημάτων που χούνο και άνευ ζέσεως σκιοφαντισμού». Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά του συνολικού έργου του βρίσκονται συγκεντρωμένα στον πίνακά μας. Για το κάλλος της περιφημής γυναίκας του Ευαγγελίου σε παύτον τον πίνακα, ότι και να πε κανείς θάνα πάντα λειψό. Καλό είναι όμως να σημειωθεί, πως και τούτο το έργο τοποθετείται στα πλαίσια της «Καθολικής Αναγέννησης», όπου, με τη βοήθεια των καλλιτεχνών, που έφθιναν το βάρος της προσπάθειάς τους στο κάλλος, ορμηγνούντας πρόσωπα και σκηνές της χριστιανικής ιστορίας και παραδόσης, ο παπισμός κατάρωσε ν' αντιμετωπίσει τα διαρκή χιτυήματα του λουθηρανισμού, στους πρώτους μετά τη θρησκευτική Μεταρρύθμιση αιώνες.

Ως τόσο, επιτύχηση βαθεία προκαλεί στο θεατή η αιγιματική έκ- ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελίδα 4

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΡΥ ΠΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΡΥΠΑΝΤΕΣ

Είδα τα παιδιά του Συλλόγου για την προστασία περιβάλλοντος του τόπου μας, μαζί με το γιατρό το Γιώργο Υφαντή, στην τηλεόραση, στην εκπομπή του Ληναίου και τα χάρηκα με τη ψυχή μου για τους αγώνες τους, για την προστασία της μικρής μας πολιτείας από τη ρύπανση των καραβιών.

Χίλια μπράβο, λοιπόν, στα θαυμαστά Γαλαξειδιώτικα.

Αθέλτα, όμως, η σκέψη μου, με κάποιο σφύξιμο, γύρισε σε μία άλλη υπόθεση ρύπανσης.

Είχα πάει με το αυτοκίνητό μου στη γειτονική Ιτιά να πάρω κάτι υλικά για τη δουλειά μου, που δεν έβρισκα στην πολιτεϊούλα μας και ήρθαν μαζί μου η γυναίκα μου, η κόρη μου και ο γιός μου, έτσι για να αλλάξουν περιβάλλον.

Αφού ψώνισα τα υλικά που ήθελα και η οικογένειά τα δικά της, καθήσαμε σ' ένα παραλιακό κέντρο.

Μέχρι να μας φέρει το γκαρσό-νι αυτά που παραγγείλαμε η προσοχή μας έπεσε σ' ένα φαινόμενο.

Κάτι χοντροί σωλήνες που έπιαναν από το μώλο της Ιτίας και προχωρούσαν σε βάθος προς την Τρίτορη βρισκόντουσαν στην επιφανειακή θάλασσα. Και και κοντά ένα παράδοξο πλεούμενο που δεν είχε καν τη μορφή καραβιού.

Επειδή μ' έτρωγε η περιέργεια να μάθω τι πράγματα είναι αυτά και ποιά σκοπό έχουν ρώτησα μια παρέα Ιτιώτες που κάθονταν στο διπλανό τραπέζι.

Δεν το ξέρετε; μου απάντησαν. Είναι για να πηγαίνουν τα νερά των υπονόμων στη θάλασσα.

Τα νερά της βροχής; Ξαναρώτησα.

Όχι, επανέλαβαν. Τα νερά των βόθρων.

Δεχώς από τη φύση μου και μη θέλοντας να τους προκαλέσω, το βούλωσα με μια γερή δόση πίκρας.

Τυρίζοντας, όμως με το αυτοκίνητό μου στο Γαλαξειδί όλο το σκεπτόμουν και δεν άντεξα στον πειρασμό να μην το συζητήσω. Έτσι για να ξεθυμάνω.

Καλά, είπα, δεν θα μολυνθεί η θάλασσα με τα νερά απ' τους βόθρους που θα πέφτουν;

Μα έφτιαξαν βιολογικό εργαστήριο λιμάνων απάντησε με κάποια δόση επιτίμησης η κόρη μου, τελειόφοιτη Λυκείας. Δεν είδες ένα δωμάτιο στο δρόμο απέναντι από το ξενοδοχείο «Ναυσικά»;

Το είδα το δωμάτιο, παραδέχτηκα.

Ε, αυτό είναι.

Ποιά είν' αυτό;

Το βιολογικό εργαστήριο, κατά-λαδες;

Τώρα μάλιστα. Κατάλαβα. Αυτό το κατάλαβα και καλά.

Ο τρόπος με τον οποίο τα είπα τα λόγια έδωσαν στην κόρη μου να αντιληφθεί ότι κάτι άλλο σκεπτόμουν και γι' αυτό με ρώτησε: Τί θέλεις να πεις, γιατί ένιωσα ότι κάτι σκέπτεσαι.

Ξέρω γω πως να το πω; Αυτό το βιολογικό εργαστήριο καθάρει ότι του διοχετεύσουν βόθροι, υπόνομοι κλπ. Έτσι δεν είναι;

Ναι, παραδέχτηκε ικανοποιημένα η κόρη μου, γιατί το κατάλαβα το θέμα.

Αυτά, βέβαια τα μηχανήματα εργάζονται συνεχώς και καθαρίζουν αυτά τα, πως τα λένε, τα λίκματα.

Ο ΝΤΟΠΙΟΣ

ΤΟ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 1)
φία και σύμφωνα με αυτή να ορθογραφούμε τις αρχαίες λέξεις της σημερινής μας γλώσσας λ.χ. το παίζω με αι και με ω και όχι πέζω. (στη «Νεοελληνική Γραμματική» του ΟΕΣΒ 1941 σελ. 406).

Για να κλείσει και από τη μεριά μας το θέμα ένα μόνο λέμε: είναι τουλάχιστον ανακόλουθο να θέλουμε να διατηρήσουμε τα κτή-

Φυσικά.

Και βέβαια, συνεχίζω, παθαίνουν φθορές, όπως λέμε μεις οι τεχνίτες, ζημιές. Και κάποτε χαλάει και σταματάει. Έτσι δεν είναι;

Έτσι είναι.

Λοιπόν, όταν σταματήσει αυτό το βιολογικό εργαστήριο και όπου να αποκαταστήσει η ζημιά, τα λίκματα θα εξακολουθήσουν να πηγαίνουν στη θάλασσα χωρίς να καθαριστούν;

Σωστά, απάντησε η κόρη μου η μορφωμένη, αλλά θα γίνει αμέσως η αποκατάσταση της ζημιάς.

Σταμάτα, μίλησα επιτιμητικά. Σταμάτα και άσε με να τελειώσω. Όποτε θα πέφτουν στη θάλασσα χωρίς να καθαριστούν και μ' αυτόν τον τρόπο θα μολύνεται η θάλασσα. Κι' εκεί που θα πέφτουν δεν θα εξαφυνθάνουν φύκια ούτε, θα κυκλοφορούν ψάρια, γαρίδες, σουπιές, καλαμάρια, καβούρια και όλα τα είδη ζωής της θάλασσας.

Μα... προσπάθησε να με διακόψει.

Σταμάτα και μη με διακόψεις, γιατί είμαι αγράμματος και ξεχνάω εύκολα.

Αν δεν υπήρχε αυτός ο κίνδυνος —που αν μεγαλώσει αν στα λίκματα της Ιτίας προστεθούν και της Αμφισσας— γιατί δεν θα αφήσαν τα λίκματα που ύστερα από τον βιολογικό τους καθαρισμό είναι σκέτα καθαρά νερά (δεν ξέρω αν είναι κατάλληλα και να τα πούμε) να πέφτουν στο λιμάνι τους, αφού δεν θα ζημιώναν σε τίποτα το λιμάνι ή ακόμα να τα διοχετεύουν στην αγκυλή. Καθαρά νερά θα ήταν. Αλλά μια και δεν τα αφήνουν να πέφτουν στο λιμάνι ούτε τα διοχετεύουν στον μικρό όρμο Αγκάλη, γιατί εκεί κολυμπούν Ιτιώτες και Σαλωνίτες, γιατί δεν τοποθέτησαν αυτούς τους σωλή-

νες των λιμάνων προς το πέλαγος; Δεν θα ζημιώσαν σε τίποτα. Δεν θέλω να παραδεχτώ ότι έγινε από σκοπιμότητα αυτή η ενέργεια. Ούτε θα πιστέψω ότι φοβήθηκαν την αντίδραση των κατοίκων της Κίρρας στην περίπτωση που τις σωλήνες θα τις τοποθετούσαν προς τα ανοικτά της Κίρρας. Κι' αν δεν υπήρχε κανένας φόβος κινδύνου, καμιά υποψία, δεν είναι καλύτερα για το θαλασσινό περιβάλλον της Ιτίας, της Κίρρας και της πολιτεϊούλας μας να στραφούν οι σωλήνες προς το πέλαγος και όχι προς την Τρίτορη;

Έχεις δίκιο μου είπαν η κόρη μου, ο γιός μου και η γυναίκα μου. Αν και δεν είσαι πολύ μορφωμένος τα σκέπτεσαι και τα λες πίο όμορφα και από μας που είμαστε μορφωμένοι.

Και όλα αυτά τα θυμήθηκα όταν είδα στην τηλεόραση τον αγώνα των νέων του Συλλόγου μας για τη διατήρηση του περιβάλλοντος.

Και τα γράφω για να τα διαβάσουν οι όποιοι αρμόδιοι και να σκεφτούν: Μήπως είναι καλύτερη η λύση της τοποθέτησης των σωλήνων προς το πέλαγος;

Μήπως μπορούμε, μ' αυτό τον τρόπο ν' αποφύγουμε, όσο μπορούμε, τη μόλυνση του θαλασσινού περιβάλλοντος;

Γιατί αν καταστραφεί η θάλασσά μας θα καταστραφεί οικονομικά και το Γαλαξειδί μας που στηρίζεται στην τουριστική ανάπτυξη και πρόοδο.

Ο ΝΤΟΠΙΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ι. ΣΚΙΑΔΑΣ

Με τιμή

Αθήνα 20.9.83

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ι. ΣΚΙΑΔΑΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

ΓΑΛΑΞΙΔΙ, Σεπτέμβριος.—Τας ναχωρούν φορτωμένα με τα μπαγά- απογευματινές ώρας της 26 Αυγού- στον ενέσκηψε μεγάλη καταιγίδα ε- νώ αστραπές και βροντές εδόνουν την ατμόσφαιρα και από τα 4 ση- μεία του ορίζοντος, η κακοκαιρία δι- ήρκεσε περίπου 2 ώρες, οι κολυμβη- τές πανικόβλητοι: εξήλθον από την θάλασσα τρέχοντας εδώ και εκεί να βρουν κάποιο καταφύγιον κοντά στις ακρογιαλίες προ παντός να μη ..βραχούν από τη βροχή. Οι εργα- τέχνες και επαγγελματίες φαρμά- και αυτοί εισήρχοντο στο λιμάνι μας να προφυλαχθούν από την πρωτοπα- νή κακοκαιρία αφήνοντας τα δίκτυα των στους θυβούς των θαλασσών. Οι δρόμοι και τα πεδία πλήθηναν για καλά, η ατμόσφαιρα μοσχοβολούσε μετά την βροχή θυμάρη και πεύκο και όλοι συζητούσαν για το άρωμα του θυμάρου: και πεύκου, όπου χιλι- άδες ντόπιοι και ξένοι ροφούσαν. Ό- ταν παρήλθεν η κακοκαιρία τα πα- ραλιανά κέντρα γέμισαν από πελά- τες, άλλοι να γευθούν ζεστά σουβλά-κια, άλλοι φρέσκα ψάρια και πίτσες συνοδεία μπόλικης ρετσίνας και μπύ- ρας μέχρι τις 2 μετά το μεσονύκτιο.

Η κεντρική παραλία γεμάτη από Ι.Χ. τροχόσπιτα (με την ένδειξη) Α- ΜΕΡΙΚΑ και άλλα με ξενικούς αρι- θμούς.

Το Σαββατόβραδο της 27 Αυγού- στον εδόθη πάρτυ υπό του Συλλόγου Προστασίας και Ανάπτυξης Γαλα- ξειδίου, με σκοπό την ενίσχυση του ως άνω συλλόγου. Το πάρτυ αυτό έ- γινε στο όμορφο παραθαλάσσιο κέν- τρο DI - BAR του Ναυτικού Ομίλου, το οποίο σημείωσε εξαιρετική επι- τυχία. Χορευτικά από ταγκό μέχρι ροκ έπαιζαν και από μπόσα νόβα μέ-χρι: χάλι γκάλι προς μεγάλη τέρψη των θαμώνων (που την πλειονότητα αποτελούσαν νέοι της δεκαετίας του '50 και του '60. Πλήθος νέων του Γαλαξειδίου ήρθαν προς τούτο από την πρωτεύουσα να συμμετάσχουν και να ενισχύσουν την προσπάθεια του Συλλόγου. Το πάρτυ κράτησε μέ-χρι των πρωινών ωρών όταν αποκα- μωμένοι οι θαμώνες ησύχασαν στις ομορφιές του Πόλ. Άντικα.

Μέχρι της 4ης Σεπτεμβρίου ανεχό- ρησαν και οι τελευταίοι παραθερι- σताί μας συμπολίται, διαμένοντες στην πρωτεύουσα και άλλα μέρη της Ελλάδος.

Το κτηνικό της πατρίδας μας άλ- λαξε αυτοκίνητα ΙΧ καθημερινώς α-

ζία των και τα ποδήλατα των μι- κρών βλαστών της οικογενείας, για νέες τρεχάλες των εκεί σχολείων των και αλλοίμονο στα θαλάσσια των οικογενειάρχων. Και δεν είχε άδικο φίλος παραθεριστής που συνε- χώς μου έλεγε: πότε να λήξη η ά- δαϊά μου να φύγωμε να πάω στο... γραφείο μου να... ξεκουραστώ. Φαί- νεται ο άνθρωπος μπαλίστιος με τον παραθερισμό της φαμελιάς, γιατί οι μικροί της τύραννοι με τα σουβλάκια, παγωτά και... εινεμά κάθε δρόμο της έκαιχαν θανάση.

Εν τω μεταξύ ξένοι εκδρομείς α- πό τη Γαλλία, Γερμανία και άλλες χώρες του εξωτερικού με φανταστε- ρές αμφιέσεις μας επισκέπτονται καθ' εκάστη για λίγες ώρες διδόν- τας μια κανονόγεια νότα στην πόλι μας.

Την 3η Σεπτεμβρίου και κατά τας απογευματινές ώρας ενέσκηψε νέα κακοκαιρία με θυελλώδεις ανέμους και καταιγίδες. Το πέλαγος είχε και αυτό αγριέψει και ηνάρκασε τους ναυτικούς μας να κάνουν ανα- γκαστική αργία και οι φαρμάδες μας να χάσουν τα μεροκάματα των. Σε πολλά σπίτια οι στέγες των έτρεξαν και οι νοικοκυραίοι θύησαν σερίανι για αναζήτηση μαστρώων... και που να θρεθούν και αυτοί για 2 - 3 με- ροκάματα, μια και εργάζονται σε οικοδομές που τα μεροκάματά των τρέχουν συνέχεια.

Τας εσπερινές ώρας της 10 Σε- πτεμβρίου στην πλατεία Μέγα εγέ- νετο πλουσιολόγη καλλιτεχνική πα- ράσταση υπό θιάζου με διάφορα α- κροβατικά νοήματα ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια και άλλα, ώστε να ψυχαγωγήσουν μικρούς και μεγάλους με είσοδον δωρεάν. Φυσικό ήταν η πλατεία να γεμίση θεατάς και τα γύρω κέντρα να καταναλωθούν με- γάλες ποσότητες από παγωτά και α- ναψυκτικά.

Περί την 6ην πρωινή της 13ης Σεπτεμβρίου σεισμός σημειώθη εις την πόλιν μας ευτυχώς μικράς εντά- σεως. Μερικοί συμπολίται και ένοι- κω και των ξενοδοχείων πετάχθηκαν έ- κει στο δρόμο με τον φόβο ότι θα ε- πακούλινθον και έτερος τοιούτος. Ευτυχώς ούτε ζημία: σημειώθησαν, ούτε επηκολούθησε νέα σεισμική δό- νησις.

ΕΥΘ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 3) κωδικοποιού, που μας έδινε τον έ- σκιο της όλο το καλοκαίρι και τό- ρα κι' αυτής τα φύλλα κιτρινίζουν και πέφτουν.

Όμως μ' αυτές τις σκέψεις ά- πασχολημένος δεν πρόσεξα ότι βασίλειε ο ήλιος. Και κοιτάζα τον ουρανό να δω τις χρυσές ακτίνες του ήλιου που βασίλειζε. Αμ' δε.

Εδώ δεν μπόρεσα να απολαύσω το υπέροχο θέαμα του ηλιοβασι- λέματος.

Γύρω - γύρω οι πολυκατοικίες που σου εμποδίζουν τη θέα, αλλά κι' ο γαλανός ουρανός, του άλλο-

τε ισοσφούς άστεως, μόνιμα γκρι- ζος τώρα δεν σου επιτρέπει να δεις την όμορφη εικόνα.

Και θυμήθηκα, άθελαι, την απί- θανης ωραιότητας εικόνα που το χέρι του καλλιτέχνη Δημιουργού μας δίνει κάθε ηλιοβασίλεμα στο Γαλαξειδί, τότε που ο ήλιος βασι- λεύει από τον ολογαλόχο ουρανό: πίσω από το Ήπιοι, κι' αφιένη τις ολόχρυστες ακτίνες του να δώ- σουν εικόνα απαρράμηνής τέχνης κι' οομφιάς που πινέλο καλλιτέ- χνη ζωγράφου ποτέ δεν μπόρεσε ούτε θα μπορούσε να δώσει.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελίδα 3) ε- ραση του προσώπου. Το βλέμμα γεμάτο σκεπτικισμό, καθώς συγ- κεντρώνεται στο σκαθιστό στενά- νι, νομίζει πως δείχνει, ακαίμα- χτα, απορία και πίκρα, μια και σοκασμό και φθόνο και δέος α- κόμα, μπρος στο άσχημο και πε- ριφρονημένο αγριοχόρταρο, που έ- φτασε να υψωθεί πάνω σε τέτοιο Μέτωπο ανθελάνου της σκάλας της ανθρώπινης αχαριστίας. Άλ-

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο συμπολίτης Παναγιώτης Μανί- κης το γένος από μητέρα Χαρίκλει- ας Ζηρού, έλαβε το πτυχίο της Ι- ατρικής - Χειρουργικής Σχολής του Πανεπιστημίου Σιένας, της Ιταλίας.

Θερμά συγχαρητήρια

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Σεπτέμβριος 1988

Όπως κάθε χρόνο πολλοί ομογε- νείς πέρασαν το καλοκαίρι στην Ελ- λάδα. Έτσι και από την παρoικία μας αρκετοί πήγαν στην ιδιαίτερη πατρίδα το Γαλαξειδί. Ορισμένοι πη- γαίνοντας εκεί, επιστρέφουν στον τόπο της καταγωγής των και με πρό- γραμμα να μείνουν για πάντα. Έ-τσι και ο ανιψιόπρόεδρος μας της Οι- άνθης κ. Αάμπρος Α. Πορτοούλας ε- πείσטרψε για μόνιμη εγκατάσταση στην Αθήνα και Γαλαξειδί. Οι από- δημοι έτσι μπορούν και βοηθούν για την ανάπτυξη του τόπου των. Είναι μάλιστα αρκετοί που προγραμματί- ζουν επιστροφή στην Ελλάδα και στον τόπο καταγωγής των, ως νέοι επιχειρηματίες ή συνταξιούχοι. Η μόνιμη εγκατάστασις των ή όχι θα εξαρτηθεί από τον αλληλοσεβασμό και αλληλοκατανόηση, ιδιαίτερα συ- νεργασία, εξυπηρέτηση και εκτίμηση από τους αδελφούς μας στην Ελλά-δα. Ο κ. Αάμπρος Πορτοούλας προ- σέφερε αρκετά και εργάστηκε για τον πρόοδο του Συλλόγου μας εδώ και ως από μέλος και ως αντιπρό- εδρος. Προσέφερε τις υπηρεσίες του με ενθουσιασμό για την εκπλήρωσι των σκοπών της Αδελφότητος Οιάν- θη. Ελπίζουμε όπως η θέση του συμ- πληρωθεί από τα εδώ μέλη και ιδι- αίτερα από τους νέους και υπηρέτη- σουν έτσι τη Γαλαξειδιώτικη ιδέα.

Ευχόμαστε στον κ. Αάμπρο Α. Πορ- τοούλα καλή διαμονή, εγκατάσταση και επιτυχή σταδιοδρομία στον τό- πο της καταγωγής του. Ζεστό λοιπόν φέτος το καλοκαίρι τόσο ζεστό, που ξεχόλησαν οι θερμό- αμοι και εδώ και σε όλο τον κό- σμο. Ιδιαίτερα Κεντρική Αμερική και Βόρειο Αφρική και αλλού. Η ανώτερη δύναμι να τους δώση μυα- λό. Ημείς όπως πάντα οι ταπεινοί, ευχόμεθα και προσευχόμεθα για Βι- ρήνη σε όλο τον κόσμο.

Μια καλή Γαλαξειδιώτικη μορ-φή εδώ στην Αμερική έφυγε για πάν- τα από τούτο τον κόσμο. Στις 9 Ι- ουλίου πέθανε στο SAN DIEGO της CALIFORNIA η Ελένη Προκαλάμου - Πετρογιάννη, η όπω της ξεύραμε καλύτερα εκείνα τα χρόνια η Ελέ- νη Θ. Τουρνιτζή η δασκάλα. Πολύ μας λύπησε εδώ ο θάνατός της. Μέ- λος της Αδελφότητος Γαλαξειδιω- τών Οιάνθη, δεν έπαψε να ενδιαφέ- ρεται και να έρχεται σε επαφή πάν- τα με τους συμπατριώτες της εδώ και στην Ελλάδα. Μεγάλη η αγάπη της και ο σεβασμός για την ιδιαι- ρτερη πατρίδα της, το Γαλαξειδί.

Οι παλαιοί μαθητές και μαθητρί- της δεν θα ξεχάσουν την Ελένη Τουρ- νιτζή τη δασκάλα. Εκ μέρους της Αδελφότητος Οιάνθη εκφράζομε τα συλλυπητήρια μας προς την οικογέ- νειά της, θυγατέρα της Χρυσάφης και γιού της Γράννη και τα εγγό- νια της και σε όλους τους συγγενείς εδώ και στην Ελλάδα.

Απεβίωσε κατόπιν καρδιακής προ- εβολής ο Γεώργιος Ν. Παλυθίδας ε- τών 27, γιός των συμπατριωτών μας Νίκου και Μαρίας Παλυθίδα. Ο αι- φνίδιος θάνατος του νεαρού Γεώργιου πολύ λύπησε ολόκληρη τη Γαλα- ξειδιώτικη παρoικία και όλους τους ομογενείς που τον ήξευραν. Η κη- δεία του έγινε στη Νέα Υόρκη.

Είπαμε όλοι: συμπαράστατες στο μεγάλο πόνο, στη μεγάλη λύπη των γονέων του.

Αλήθεια πολλές δυσκολίες και τα- πτηχήματα στο φίλο Νίκο και το τε- λευταίο προσέθε: ένα ακόμη μεγα- λο κομμάτι στο όλο ανθρώπινο δρά- μα της ζωής του. Ευχόμεθα και ελ- πίζομε όπως μαζί με τη σάχημά του με θάρρος και κουράγιο βαδι- ζουν στο δρόμο της πίστωσης.

Εκ μέρους της Αδελφότητος Οιάν- θη και ολόκληρου της Γαλαξειδιώ- τικής παρoικίας εκφράζομε τα συλ- λυπητήριά μας στους γονείς του α- ποθανόντος Νίκο και Μάρια Παλυ- θίδα, στον αδελφό του Ντίνο και σε όλους τους συγγενείς εδώ και στην Ελλάδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

Για τους αρραβώνες των παιδιών μας κ. Παναγιώτη Γ. Βαράτου με δ. Κάρλιν Κουλέ και δ. Ιωάννας Γ.

Βαράτου με κ. Γεώργιο Διαμαντιδή, που έδωσαν μια βραία υπόσχεσι: γά- μου, θερμά συγχαρητήρια και ευχό- μεθα καλά στέφανα.

Οι γονείς Γεώργιος και Αγγελική Βαράτου

— Ο κ. Δημήτριος Νικολάου, φί- λος του Γαλαξειδίου, ύστερα από πολλά χρόνια διαμονής στην Αμερι- κή επιστρέφει στην Ελλάδα, όπου ως συνταξιούχος θα εγκατασταθή μο- νίμως. Ο κ. Νικολάου γνωστός στους εδώ συμπατριώτες υπήρξε για αρκε- τά χρόνια πρόεδρος του αδελφού σω- ματείου «Αθηνάσιος Διάκος» και αρ- γότερα Κυβερνήτης της Ανατολικής Πολιτείας της Ομοσπονδίας των Συλ- λόγων Στερεάς Ελλάδας Αμερικής και Καναδά. Ευχόμεθα στον κ. Νίκο λάου καλό ταξίδι και καλή εγκα- τάστασι στην ιδιαίτερη πατρίδα του.

— Στις 30 Σεπτεμβρίου και 1, 2 Οκτωβρίου θα γίνει τριήμερο πολιτι- στικό Φεστιβάλ στο BOHEMIAN HALL της Αστόριας. Το Φεστιβάλ αυτό θα έχει τη μορφή ενός «Αει- κού πολυθεάματος». Σ' αυτό μαζί με άλλους συλλόγους, το διοργανώνει η Ομοσπονδία Ελληνικών Σωματείων Νέας Υόρκης, θα λάβει μέρος και η Αδελφότης Γαλαξειδιωτών Οιάνθη. Σε ειδικό χώρο - περίπτερο θα πα- ρουσιασθή με διάφορα εκθέματα πα- ραδοσιακά, φωτογραφίες, ζωγραφι-ές, βιβλία, διάφορα αντικείμενα τέ- χνης, όπως βύλινα κατασκευάσματα καραβιών, σκούνες κλπ., το Γαλαξει- δί και η ιστορία του. Η επιστροφή και ιδιαίτερα η Γραμματέας μας κ. Νίκη Δουδή και ο Ευθύμιος Χατζή- γιάννης βοηθούμενοι από το Διοικη- τικό Συμβούλιο και τον Πρόεδρο κ. Γ. Βαράτο εργάζετα: ακούραστα για την πρώτη φορά παρουσιάζετα: τέ- τοια εκδήλωση: που θα τιμήση και την ιδιαίτερη πατρίδα μας. Στο ε- πόμενο φύλλο θα γράψουμε πάλι και την περιγραφή του Φεστιβάλ. Κα- λούμε όλους τους συμπατριώτες ό- πως συμβάλουν με κάθε τρόπο στην επιτυχία του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΡΑΤΟΣ

Θερμά συγχαρητήρια και ευχές στους μνηστευέντες κ. Παναγιώτη Γ. Βαράτο και δ. Ιωάννα Γ. Βαρά- του, γιός και κόρη του Προέδρου της Οιάνθης και αγαπητού συνεργάτη μας κ. Γεώργιου Βαράτου, μαζί με τους ευτυχισμένους γονείς τους, α- πευθύνουν και ο Σύνδεσμος Γαλαξει- διωτών και η εφημερίδα του.

Και σε ανώτερα

ΔΩΡΕΑ

Πληροφορούμαστε ότι ο συμπολί- της κ. Ντίνος Γερασιάνης απέστειλε προς τη Φιλοδασική Ένωση Γαλα- ξειδίου, εις μνήμην της αγαπημένης του μητέρας Ιουλίας, δρχ. 50.000.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Με την πιο πάνω επωνυμία άνοι- ξε πρόσφατα κοντά στην παραλία του Γαλαξειδίου μας ένα καινούρι- ο μαγαζί: που φιλοξενεί αντίκες, πίνακες ζωγραφικής και διάφορα σύγχρονα διακοσμητικά αντικείμενα. Η πρωτοβουλία ανήκει στη δραστή- ρια συμπολίτισσά μας κ. Βούλα Μη- νά, που της ευχόμεθα να πετύχει και σε αυτή την προσπάθειά της όσο και στο φιλικό μας «Διοτρίβι» της.

ΛΟΥΛΑ Π.

ΦΩΤΗΣ Κ. ΚΑΛΛΙΑΣ Χειρουργός Οφθαλμίατρος Δέχεται καθημερινά 8 — 1 και 5 — 8 μ.μ. Γλδονιάνου 6 Τηλ. 28.563 ΑΜΦΙΣΣΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ «ΟΙΑΝΘΗ» Σεπτέμβρης 6, 1988 ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΠΗΛΑΤΑΧΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΕΣ

Αγαπητοί Συμπατριώτες, Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλ- λόγου μας, μετά από συνεδρίαση του αποφάσισε τη συμμετοχή μας στο Πολιτιστικό Φεστιβάλ της Ομοσπον- διας Ελληνικών Σωματείων. Όπως αναφέρει το γράμμα που λάβαμε πριν μερικές μέρες από την Ομοσπον- δία: «Η Ομοσπονδία Ελληνικών Σω- ματείων ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ σε μια προ- σπάθειά της με στόχους την διατή- ρηση, προβολή, ενίσχυση και συνέ- χιση των Ελληνικών πολιτιστικών παραδόσεων, διοργανώνει στις 30 Σεπτεμβρίου και 1, 2 Οκτωβρίου τρι- ήμερο πολιτιστικό Φεστιβάλ στο BO- HEMIAN HALL της Αστόριας. Το Φεστιβάλ αυτό που δεν είναι κερδο- σκοπικού χαρακτήρα, θα έχει μορφή ενός «ΑΕΙΚΟΥ ΠΟΛΥΘΕΑΜΑΤΟΣ».

Δηλαδή σε χώρους παραπλήσιους με- ταξύ τους, θα λειτουργούν ταυτόχρο- να δημοτικές και λαϊκές συναυλίες, να θεατρικές παραστάσεις, προβολές ταινιών, εκθέσεις εθνικής τέχνης, δι- δάκτου, ζωγραφικής κλπ. θα γίνουνται επιδείξεις από χορευτικά συγκροτή- ματα καθώς κ.κ. πλήθος άλλες εκ- δηλώσεις που κάθε μια θα αντιπρό- στωπει κι από μια έκφραση της Ελληνικής Πολιτιστικής Παράδοσης. Η είσοδος θα είναι ελεύθερη».

Έτσι λοιπόν εκτιμώντας ότι το Φεστιβάλ αυτό αποτελεί ξεχωριστό γεγονός για την Ελληνική παροι- κία της Νέας Υόρκης και στο σύνο- λο του μια αξιόλογη προσπάθεια πο- λιτιστικής προσφοράς, καλούμε τα μέλη και τους φίλους του συλλόγου

μας να πάρουν μέρος στην τριήμερη εκδήλωση.

Επίσης ο σύλλογός μας έχει δικό του Ναυτικό Περίπτερο και θα εκ- θέσει: εὖδη λαϊκής τέχνης, χειροτε- χνίας, δείγματα της πλούσιας Ναυ- τικής μας Παράδοσης. Στο περίπτε- ρό μας θα προβληθόν σειρές SLI- DES για την Γαλαξειδιώτικη αρχι- τεκτονική και την Ιστορία του τό- που μας.

Για τη δημιουργία του Περιπτε- ρου αυτού καλούμε όλους να βοηθή- σετε και να δανείσετε για μερικές μέρες, ότι έχετε που να θυμίζει το ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ από υφαντά, κεντήμα- τα, φωτογραφίες, στολές και ότι άλ- λο υλικό μπορεί να εκτεθεί.

Για την καταγραφή του υλικού που έχετε στα χέρια σας, τηλεφω- νείστε στον αριθμό (212) 345-3838 (Νίκη Δουδή) μέχρι 18 Σεπτεμ- βρίου από τις 9 AM έως 3 PM και στον Πρόεδρο Γεώργιο Βαράτο (212) 291-8905 από 6 PM έως 10 PM κά- θε μέρα εκτός Κυριακής.

Παρακαλούμε να ανταποκριθήτε στο κάλεσμα του Συλλόγου, που δι- νει την ευκαιρία στο σύλλογό μας να έχει μια εντυπωσιακή παρουσία μ' ένα καλοφτιαγμένο και πλούσιο σε εκθέματα περίπτερο.

Αλλά και να δείξουμε στους Συμ- πατριώτες μας την πλούσια Γαλα- ξειδιώτικη Παράδοση.

Η συμμετοχή όλων μας είναι: α- παραίτητη. Το Φεστιβάλ ανήκει σε όλους μας. Βοηθήστε στην επιτυχία του δικού μας Περιπτερου.

Συνάντηση λοιπόν στις 30 Σεπτεμ- βρίου, 1 και 2 Οκτωβρίου στο BO- HEMIAN HALL της ΑΣΤΟΡΙΑΣ.

Ο Πρόεδρος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΡΑΤΟΣ Η Γραμματέας ΝΙΚΗ ΔΟΥΔΗ

ΑΘΛΗΜΑ ΜΠΑΣΚΕΤ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ Άμφισσα 7 Σεπτεμβρίου 1988 ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΙΛΕΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΦΟΡΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ Κύριε Διευθυντά,

Με το παρόν θέλουμε να πληρο- φορήσουμε το φιλάθλο κοινό της Φακιδας ότι ο Γυμναστικός Σύλ- λογος Άμφισσας που τόσα είχε προσφέρει κατά το παρελθόν στον αθλητισμό στίβου (οι φιλάθλοι θα θυμούνται την ανάδειξη των πρω- ταθλητών ΦΑΚΟΤΤΣΟΥ, ΣΤΑ- ΦΙΔΑ, ΑΝΔΡΙΑΝΗΣ ΖΑΓΚΟΥ- ΤΑ) επα.α.ε.π.ο.μ. από τη φετι- ή χρονιά σε καινούργιες βάσεις και με νέες προοπτικές.

Η αρχή έγινε με την ίδρυση της ομάδας μπάσκετ ανδρών, εφήβων, και γυναικών. Οι αθλητές και α- θλήτρες με επίσημα δελτία της Ελληνικής Ομοσπονδίας Καλαθο- σφαίρισης (Ε.Ο.Κ.) ξεπερνούν τους 60.

Οι άκνες προσπάθειες του νέου Διοικητικού Συμβουλίου και η αθο- ρυδη αλλά κοπιαστική εργασία των γυμναστών του τόπου —ιδιαι- τερα των νέων— είχαν σαν θετικό αποτέλεσμα την γρήγορη εκμάθη- ση του δύσκολου αυτού αθλήματος.

στους νέους καθώς και την αξιο- πρεπή εμφάνιση των τελευταίων στο τουρνουά των Φακικών και σε άλλους φιλικούς αγώνες.

Οι ομάδες είναι πλέον σε θέση να εκπροσωπήσουν για πρώτη φο- ρά την πόλη και το Νομό μας στις εθνικές συμμετεχόντες στο πρωτάθλημα Ελλάδος 1983 — 84 στις κατηγορίες ανδρών, εφήβων και γυναικών καθώς και στο Κύ- πello Ελλάδας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Γυ- μναστικού Συλλόγου Άμφισσας και οι γυμναστές — προπονητές μας αρωγοί του ευγενούς αθλήμα- τος της καλαθοσφαίρας (Μπάσκετ) που πολλές διεθνείς διακρίσεις πρόσφερε και προσφέρει στη χώ- ρα μας, καλούμε το φιλάθλο κοινό της Φακιδας να συμπαροσπαθεί η- θικά και οικονομικά στο ξεκίνημά μας, τους δε γονείς να μη σταμα- τήσουν να παρακινούν και ενθαρρύνουν τα παιδιά τους να γνωρίσουν το ωραίο αυτό άθλημα που εγγυά- ται την ψυχική και σωματική υγεία της νεολαίας της παρούσης γενιάς.

Με τιμή Ο Πρόεδρος ΑΝΤ. ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ Ο Γεν. Γραμματέας Γ. ΜΑΥΡΑΕΙΔΗΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Αθήνα 9 Ιουλίου 1983 **ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΜΗΝΥΜΑ** του Προέδρου της Ομοσπονδίας Ρουμελιωτών Ελλάδος (Ο.Ρ.Ε.) **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝ. ΣΟΦΑΛΗ** Με την ευκαιρία της σύγκλη- σης του 39ου Συνεδρίου της Ε- γύσεως Ευρυτανών Αμερικής «ΤΟ ΒΕΛΟΥΧΙ».

Με το μήνυμα τούτο από 9. 6.1983 ο Πρόεδρος εκφράζει τη χαρά και συγκίνηση του για τη σύγκληση του συνεδρίου και τα συγχαρητήριά του, για τη μέχρι σήμερα μεγάλη δράσή του Σωματείου τονίζοντας ότι: έχει εκτιμηθεί ιδιαίτερα το τε-

λεωτάτο επίτευγμά του, ως προς την ανέγερση κτιρίου Γη ροκαμείου μετά από σειρά άλ- λων έργων, όπως το Νοσοκο- μείο Καρπανησίου κλπ. Και εύ- χεται, εντέλει, να τελειωθούν με επιτυχία οι εργασίες του Συνεδρίου.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟ

Την ανειψία μας Κωνσταντίνου Σαραντάκου Διηγητόρου, αριστέυ- σασαν στις εξετάσεις που διορι- σμού της υπολήφθη στο Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων εν Αθήναις, συγχαίρομεν εγκάρδιως και ευχό- μεθα καλήν πρόδοον.

Οι θείοι της Πάνος, Παναγιούλα Κούρνια